

MITROPOLIA MOLDOVEI SI BUCOVINEI

Protopopiatul Iași 2

PAROHIA SF. VASILE - TĂTĂRAȘI

Str. Vasile Lupu, nr. 38, Iași, jud. Iași
tel: 0744267661

Nr. 8 – Iunie 2017

FOAIA PAROHIALĂ

Convorbire cu Hristos

În primele secole ale creștinismului toți cei ce mărturiseau credința în Hristos, erau amar prizoniți. Din fericire, această epocă a trecut și vedem ca astăzi ne-am regăsit pe noi înșine, rădăcinile noastre, tradiția noastră. Cu multă bucurie, observ din ce în ce mai mulți tineri în Biserică, oameni tineri dar și mai în vârstă, deopotrivă, care-L iubesc pe Dumnezeu, care intră în Biserică pentru a primi liniștea și a asculta Cuvântul cel bun. Fiecare vine cu greutățile lui, problemele lui, neputințele lui, precum noi toți.

Noi, creștinii credem și mărturisim că mergem la biserică pentru a ne întâlni într-un fel anume cu Dumnezeu. Mergem să ne împărtășim în chip real, dar încă nedeplin, cu trupul și sângele Domnului nostru Iisus Hristos, cu darurile Lui cele cerești. Acesta este și motivul pentru care, în biserică, creștinul se afla într-o stare de neliniște, de agitație. Pentru a se putea împărtăși cu Cuvântul cel bun, el este chemat să se închidă cât mai mult celor lumești, preocupărilor și grijilor, plăcerilor și atracțiilor acestui veac. Acesta este un lucru despre care putem da toți mărturie: câtă luptă ducem uneori cu propriile gânduri pentru a ne putea păstra mintea și sufletul la rugăciune, chiar preț de numai câteva minute.

A vorbi în biserică este păcat contra Sfântului Duh, adică o sfidare a Sfintei Treimi, deoarece prin acestea se disprețuiește însăși prezența lui Dumnezeu și dăm prilej de sminteală celor de lângă noi. Ba, mai mult decât atât, acest păcat a devenit astăzi un obicei nedespărțit de biserică și de credincioșii săi.

Cu toate că, există la intrarea în biserică îndemnul *“Dumnezeu ne cheamă să vorbim cu El, dar nu la mobil”*, sunt încă mulți credincioși care au uitat pentru ce au venit la biserică.

Până la urmă putea afirma fără dubiu că, telefonul mobil devine unul din cei mai zeloși *“credincioși”* din biserică. Astfel, chiar și în timpul celor mai importante momente ale Sfintei Liturghii, participă activ cu glasul său melodic, vrând parcă să spună *“ascultă-mă, eu sunt mai important, Dumnezeu este răbdător poate sa mai aștepte !”*. Adevărat, dar până când ? Chiar însuși Mântuitorul afirma *“O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi ?”* (Matei 17,17)

Să nu uităm iubiți credincioși faptul că, înainte creștinii traiau fiecare slujbă ca și cum ar fi ultima, nu de alta, dar chiar putea să fie ultima, ținând cont de prigonirile suportate de-a lungul istoriei. În schimb noi, cei de astăzi, ne dorim ca bisericile să fie dotate cu aer condiționat, cu scaune moi dacă se poate, să socializăm (că doar nu ne-am văzut de mult timp) și bineînțeles să vorbim la telefonul mobil , având în vedere *“nevoile omului modern”*.

În sfânta biserică, a fi creștin înseamnă a trai aici și acum, însă nu teleportați la cele lumești, ci cu gândul în inimă, rugându-ne Lui Dumnezeu. Chiar dacă *aici și acum* se petrec toate, să nu uităm că *aici și acum* ne aflăm înaintea lui Dumnezeu, și ... El ne vede și ne aude.

Dacă vorbim astăzi despre educație în Biserică, vorbim exact despre acest comportament. Despre a-L ajuta pe om să-L iubească pe Dumnezeu. Cum ar putea cineva să explice ceea ce se întâmplă astăzi în biserică? În vremea prigonirii creștinilor, unei mame, păgânii i-au luat copiii și i-au supus la chinuri pe care astăzi nu le putem înțelege. Cum a suportat această femeie să-și vadă copiii omorâți unul după altul ? Cum au rezistat niște copii de doar nouă, zece, doisprezece ani, să îndure acele înfricoșate chinuri la care erau supuși cei ce nu se lepadau de Hristos ?

Iar astăzi, am ajuns sa ne temem de o banala operație, de o viroză pe care o numim “nesuferită”, ba chiar și de o injecție, astăzi când nimeni nu-ți taie capul și nici nu te rupe în bucăți în adevăratul sens al cuvântului.

Copii, femei, bărbați, tineri sau bătrâni, mici și mari, erau supuși la o adevărată mucenicie . Nu pentru că ei credeau în “basmе”(cum este considerat de unii, Cuvantul Vietii) sau în ceva care nu a existat vreodată, ci pentru că îl iubeau pe Hristos. Și această dragoste către Hristos era aceea care ardea în inimile lor și îi ajuta să depășească toate greutățile. Oare, Hristos nu cunoaste credinta fiecaruia ? Cu siguranta da.

Astfel, dacă nu-L putem amăgi cu iubirea noastră fățarnică, oare cum putem spera să ne daruiască ceea ce Îl rugăm, ceea ce avem nevoie, ceea ce ne dorim, dacă nici măcar preț de maxim două ore nu putem conștientiza că ne aflăm într-o convorbire cu însuși Dumnezeu ? Si fiindcă Dumnezeu, duh este (Ioan 4,24), în duh sa-I vorbim, nu pe mobil

La final, cu speranța că nu v-am plictisit cu “pledoaria” mea despre iubire și credință, să ne aducem aminte o vorbă veche care spune: *"Ai grijă de ce-i este drag lui Dumnezeu și Dumnezeu va avea grijă de ce-ți este drag ție."* Așadar, decât să spui în biserică la telefon *"Alo, mamă...ai grijă de tine!"*, mai bine spui în rugăciune *"Alo, Doamne, te rog să ai grijă de mama mea"*.

Eugen Antohi

A ști să taci e o virtute mai mare decât a ști să vorbești.

Sfântul Ambrozie

cuvinte
celebre.ro

Tradiții și obiceiuri populare de Sânziene

Legende, spun că Sânzienele sunt niște fete foarte frumoase, care trăiesc prin păduri sau pe câmpii. Ele se prind în horă și "dau puteri" deosebite florilor și buruienilor, acestea devenind plante de leac, bune la tămăduirea tuturor bolilor trupului.

Conform tradiției, Sânzienele plutesc în aer sau umblă pe pământ în noaptea de 23 spre 24 iunie, cântă și dansează, împart rod holdelor, înmulțesc animalele și păsările, umplu de leac și miros florile și tămăduiesc bolile și suferințele oamenilor.

Spre deosebire de Rusalii, care sunt reprezentari fantastice aducătoare de rele, Sânzienele sunt zâne bune. Dar ele pot deveni și foarte dăunătoare, lovindu-i pe cei păcătoși cu "lanțul Sânzienelor", pot stârni din senin și vijelii, pot aduce grindină, lăsând câmpul fără de rod și florile fără de leac.

În dimineața de Sânziene, înainte de răsăritul soarelui, oamenii strângeau buchete de Sânziene pe care le împleteau în coronițe și le arucau pe acoperișul caselor. Se consideră că omul va trai mult în cazul în care coronița rămânea pe casă sau, dimpotrivă că va muri repede, atunci când coronița, alunecă spre marginea acoperișului sau cădea de pe acoperiș.

Fetele strângeau flori de Sânziene pentru a le pune sub pernă, în noaptea care premergea sărbătoarea, în credința că, în acest fel își vor visa ursitul. În unele zone, fetele își făceau coronițe din Sânziene pe care le lăseau peste noapte în grădini sau în locuri curate. Dacă dimineața, găseau coronițele pline de rouă, era semn sigur de măritiș în vara care începea.

Florile culese în ziua de Sânziene, prinse în coronițe sau legate în formă de cruce, erau duse la biserică pentru a fi sfințite și erau păstrate, în casele credincioșilor pentru vindecarea bolilor sau alungarea tuturor duhurilor rele.

Sărbătoarea Sânzienelor care marchează mijlocul verii, era considerată a fi și momentul optim pentru culegerea plantelor de leac.

Tot acum, se făceau previziuni meteorologice: în funcție de momentul în care răsărea Constelația Găinușei, se determina perioada prielnică pentru semănatul grâului de toamnă.

Pentru a fi sănătoși și a avea spor în muncă, în acest moment de început al secerișului, oamenii se încingeau la brâu cu tulpini de cicoare.

Pentru a fi placute feciorilor, fetele se spălau pe cap în această zi cu fiertura de iarbă mare. Pentru a scăpa de boli, fetele și nevestele se scăldau după un ritual în ape curgătoare, iar pentru a se umple de fertilitate, femeile se tăvăleau dezbracate în roua dimineții, înainte de răsăritul Soarelui.

Pentru alungarea spiritelor malefice, se aprindeau focuri în care se aruncau substanțe puternic mirositoare, se buciuma și se striga în jurul focurilor.

Bătrânii vorbesc că, în noaptea de Sânziene, ielele se adună și dansează în pădure. Cine le vede, rămâne mut pentru totdeauna. Tot ei cred că, cine nu respectă Dragaica, poate avea parte de multe nenorociri: cel care spală, coase sau mătură în acea zi, poate muri înecat ori lovit de fulger. În popor se spune că, fetele care vor să se marite repede, trebuie să se spele cu rouă.

Sărbătoarea Sânzienelor mai este cunoscută în popor și sub denumirea de "Amuțitul cucului". Această pasăre cântă doar trei luni pe an, de la echinocțiu de primăvară (în jurul datei de 21 martie) până la solstițiul de vară (21 - 22 iunie) sau chiar de Sânziene, pe 24 iunie. Se spune în popor că, dacă cucul încetează să cânte înainte de Sânziene, înseamnă că vara va fi secetoasă.

Sub aspect religios, în ziua de 24 iunie, în Bucovina se sărbătorește cu mare fast, aducerea moaștelor Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava. În această zi, orașul Suceava devine un fel de al doilea Ierusalim. Tot în această zi, se adună mii de pelerini din județele limitrofe, dar și din Maramureș, Ardeal, Basarabia și Polonia, pentru a participa la slujba religioasă oficiată la Biserica "Sfântul Gheorghe" și pentru a participa la ceremonia scoaterii moaștelor Sfântului Ioan.

Sursa: Culegere de tradiții populare

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Este cunoscut în popor sub denumirea de Postul Sâmpetrului și este rânduit de Biserica în cinstea celor doi apostoli și în amintirea obiceiului lor de a posti înainte de a întreprinde acte mai importante (Fapte 13,2 și 14,23). Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel era numit în vechime Postul Cincizecimii, datorită darurilor Sfântului Duh, care s-au pogorât peste Sfinții Apostoli.

Cine a fost Sfântul Apostol Petru

Conform sinaxarului, Sfântul Apostol Petru, care mai înainte de apostolie se numea Simon, era de neam iudeu, din hotarele Galileei cea din Palestina, dintr-o cetate mică, care se numește Betsaida. El era fiul lui Iona, din seminția lui Simeon și frate cu Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat. Cu meșteșugul era pescar, căci, fiind sărac, trebuia să-și câștige hrana casei sale din osteneala sa, ca să hrănească pe femeie, pe copii, pe soacră și pe bătrînul său tată.

Când devine Petru apostol al lui Hristos?

Sfântul Petru află că Iisus este Hristosul, de la fratele său, Andrei. Mântuitorul îi va schimba numele din Simon în Chefa ("piatră" în aramaică), de unde numele de Petru în greacă și latină.

Iisus Hristos, umblând pe lângă Marea Galileei, care se numește și a Tiberiadei sau lacul Ghenizaretului, a văzut pe Petru și pe Andrei, fratele său, aruncând mrejele în apă și le-a zis: *“Veniți după Mine și vă voi face pe voi pescari de oameni”*. Dar ce fel de pescari a vrut Domnul să-i facă pe ei? Aceasta a arătat-o la prinderea peștelui. Astfel, Domnul a intrat în corabia lui Simon și i-a poruncit să arunce mrejele în apă. Urmând porunca, Petru a zis: *“Învățătorule, toată noaptea ne-am ostenit și nimic n-am prins; iar acum voi arunca mreaja după cuvîntul Tău”*.

Făcînd aceasta, a prins mult pește, încît se rupea și mreaja de mulțimea peștelui. (Luca 5,7).

Acesta era începutul pescuitului cel duhovnicesc și al apostoliei, căci cu “mreaja Cuvîntului” avea să “prindă” multe popoare la mîntuire.

Sfantul Petru, văzând această minune, a căzut la picioarele Mântuitorului exclamând: *Ieși de la mine, Doamne, că om păcătos sînt eu!* Conform Evangheliei, aflăm că, aceasta a făcut-o pentru că îl cuprinsese spaimă pe el și pe toți cei ce erau cu el, odată cu prinderea peștilor. Cu toate că, Petru zicea: *Ieși de la mine, Doamne...*, Domnul Hristos îl chema la apostolie, zicîndu-i: "Vino după mine, că de acum vei fi pescar de oameni" (Luca 5,10).

Din acel moment, Petru, împreună cu Andrei - fratele său și cu ceilalți ucenici chemați, s-a făcut următor lui Hristos.

A intrat în împărăția lui Hristos in anul 67, prin moarte martirica, la Roma, alaturi de Sfantul Pavel, in timpul persecuțiilor lui Nero menționând că, după propria lui dorință a fost răstignit cu capul în jos și a fost înmormântat pe dealul Vatican.

Sfantul Apostol Pavel

Sfântul Apostol Pavel s-a născut într-o familie de evrei cu stare materială bună, în jurul anului 7, în Tarsul Ciliciei. La naștere a primit numele de Saul. Sfantul Pavel si-a desavarsit educatia sub indrumarea rabinului Gamaliel. Saul nu l-a cunoscut direct pe Hristos. In timpul activitatii publice a Mantuitorului, el traia la Tars, ca rabin. Cetatea Tars avea scoli vestite, la care Saul a invatat limba greaca, pe care a cunoscut-o mai bine decat ceilalti Apostoli.

De la părinții săi, a dobândit dreptul de cetățean roman. Auzind de tulburarea produsă în popor de predicile Apostolilor despre învățăturile Domnului Iisus Hristos, a venit la Ierusalim, unde a devenit persecutor al creștinilor.

Când devine Pavel apostol al lui Hristos?

Pavel devine unul din cei mai aprigi apărători ai legii mozaice. S-a alăturat cu multă râvnă celor care începuseră să-i persecute pe creștini. În drum spre Damasc, unde se îndrepta pentru a-i aresta pe creștinii de acolo și a-i aduce la Ierusalim spre a fi judecați, Hristos i se arată, învăluit de o lumină strălucitoare, atrăgându-i atenția că cei persecutați nu sunt doar creștinii, ci El însuși, zicându-i „*Saule, Saule, de ce Mă prigonești?*” Iar el a zis: *Cine ești, Doamne?* Și Domnul a zis: *Eu sunt Iisus, pe care tu Îl prigonești*” (Fapte 9, 4-5).

De fapt, Pavel lovea în creștini, dar suferea Hristos.

Minunea petrecută pe drumul Damascului a luminat sufletul lui, încât, din “înfocatul” persecutor Saul, a devenit Apostolul Pavel. Orbit, uimit și profund schimbat, Saul este dus de însoțitorii săi la Damasc, unde primește botezul în Hristos. El intră astfel în sânul Bisericii ca „*vas ales, ca să poarte numele lui Iisus înaintea neamurilor*” (Fapte 9, 15) și „*Apostol chemat nu de la oameni, nici prin vreun om, ci prin Iisus Hristos și prin Dumnezeu-Tatăl*” (Gal. 1, 1).

Se retrage pentru trei ani în Arabia, cercetând Sfânta Scriptura și meditănd asupra creștinismului, după care, va merge în Antiohia Siriei, de unde pornește în cele trei calatorii misionare, între anii 45-58.

Sfantul Apostol Pavel este prins de iudei în Ierusalim, în anul 58, după care, este ținut în temniță timp de doi ani în Cezareea Palestinei. Pentru că avea cetățenie romană, este dus la Roma spre a fi judecat de către cezarul Nero.

A fost martirizat în anul 67, în timpul cezarului Nero prin decapitare, în aceeași perioadă de timp cu Sf. Apostol Petru. Sfântul Apostol Pavel a fost îngropat pe calea Ostia, la Roma, unde secole de-a rândul pelerinii creștini vin să se închine la mormântul său.

Eugen Antohi

Bibliografie: Sinaxar – Viețile sfinților, Noul Testament, Wikipedia

Colectivul de redacție:

Pr. Iulian Negru

Sorin Pavel

Eugen Antohi

CONTACT

Parohia Sf. Ier. Vasile, str. Vasile Lupu
Nr. 38, Iasi

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744/267661
0746/649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

<http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/>

Cont C.E.C.- RO12CECEISO108RON1150902

